

Deiem en la última editorial que l'home modern es troba en una posició en la que molt del que ell pensa i diu no és altra cosa que el que tot el món pensa i diu igualment; i diem que no hem adquirit, en la majoria de les vegades, la capacitat de pensar d'una manera original, o sigui per un meteix.

La història de la humanitat és una història de lluites i sofriments, de victòries i progressos, fracassos i regressions. I pot-ser, mai com ara l'home havia adquirit tanta llibertat respecte al món exterior, dominant-lo per mitjà de la ciència i la tècnica, però tampoc mai com ara l'home ha sigut tan esclau.

En una època en que els progressos de la ciència són tan espectaculars, en que l'home va adquirint cada vegada més consciència dels seus drets de persona, en la que s'insisteix tant en la llibertat i responsabilitat individuals, pot-ser mai com ara l'home havia arribat a un nivell tal d'esclavitud, amb l'agravament de que l'antiga esclavitud era majorment una esclavitud material, de l'home envers la natura, o de l'home envers el senyor del qual depenia en tots els sentits.

L'esclavitud actual és molt més perillosa i denigrant, destructora de l'home i la seva individualitat, és una esclavitud espiritual, doncs renúncia als seus drets, adquirits amb tanta lluita i esforç, per adquirir una mica més de seguretat econòmica o política.

Esser lliure no és tasca fàcil. Només les persones de caràcter, valentes, poden ésser lliures, doncs la llibertat comporta esforç, sofriment. La persona lliure ha d'ésser capaç d'enfrontar-se amb tot per tal de defensar la llibertat adquirida. I molta gent és incapaç d'afrontar aquesta llibertat, de soportar el seu pes, les seves exigències, i prefereixen renunciar a ella, venguent-la a qui l'hi ofereixi més seguretat, a aquell grup econòmic o polític que li aseguri la seva subsistència, la seva tranquil·litat. S'ha alliberat de la responsabilitat que els exigia la seva llibertat, s'ha alliberat del seu jo individual i es transforma en un autòmat, idèntic a milions d'altres autòmats que l'envolten, ja no té perquè sentir-se sol, angoixat i preocupat amb el pes i la responsabilitat de la llibertat que li havia sigut otorgada. Amb tot, el preu que paga per això és molt alt, massa: LA PERDUA DE LA PERSONALITAT. I preguntem-nos: hi ha cap persona més digna de llàstima i que ofereixi un aspecte més trist que aquella que per motius materials ha posat preu a la seva personalitat?.....